

Sygn. akt I CSK 343/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. Spółki z o.o. z siedzibą w S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Finansów
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 5 grudnia 2012 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, choć skarżąca powołała się na istotne zagadnienie prawne oraz na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie

może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepublikowane).

Problem na czym powinien polegać i w jaki sposób należy wykazać związek przyczynowo skutkowy w przypadku zaniechania legislacyjnego - braku terminowej implementacji wyjaśnił już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 czerwca 2013 r., I CSK 392/12 (LEX nr 1365589). Nie negując samego faktu naruszenia przez Polskę obowiązku terminowej transpozycji MiFID I i MiFID II do prawa krajowego, zakres różnic dotyczących obowiązków firm inwestycyjnych wobec klientów między przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 grudnia 2005 r. w sprawie trybu i warunków postępowania firm inwestycyjnych oraz banków powierniczych (Dz. U. z 2006 r. Nr 2, poz. 8) a przepisami dyrektyw nie jest tak duży, aby brak pełnej terminowej implementacji tych dyrektyw do prawa polskiego można było uznać za zdarzenie, bez którego (*conditio sine qua non*) nie doszłoby do zawarcia przez stronę powodową transakcji, a w konsekwencji - do poniesionej straty.

Również przepisy obowiązujące w chwili zawarcia tej transakcji zapewniały stronie powodowej uzyskanie rzetelnych informacji o związanym z nią ryzyku (zob. także co do innych jeszcze źródeł obowiązku udzielania takich informacji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., IV CSK 225/11, niepublikowany) oraz nakładały na bank obowiązek uzyskania informacji niezbędnych do oceny poziomu doświadczenia i wiedzy strony powodowej w dziedzinie inwestowania w instrumenty finansowe.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarżąca podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne przeoczyła, iż nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny,

albowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane). Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa we wskazanym wyżej znaczeniu. W sprawie związek przyczynowo skutkowy nie został wykazany pomiędzy niewątpliwie zaistniałą szkodą powódki, a zaniechaniem pozwanego Skarbu Państwa. Wbrew stanowisku skarżącej spółki, wobec braku przesłanki związku przyczynowego, w sprawie nie zachodziła potrzeba badania wysokości szkody. Wywód Sądu Apelacyjnego dotyczący art. 361 § 1 k.c. nie budzi zastrzeżeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹§ 2 k.p.c.).